

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.183 van 17 april 2013
in de zaak A. 204.655/XIV-34.198**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tom Engelen
 kantoor houdend te 1831 Diegem
 De Kleetlaan 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 27 april 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 78.741 van 3 april 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8569 van 31 mei 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 januari 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom Engelen, die verschijnt voor de verzoeker, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 6 augustus 2010 België binnen en verklaart zich op 7 september 2011 een tweede maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 12 januari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 februari 2012 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 3 april 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 149 van de Grondwet en van het recht van verdediging op.

Hij zet in de memorie van wederantwoord uiteen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege het recht van verdediging, het contradictoir debat en de in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde formele motiveringsplicht moet eerbiedigen.

Volgens de verzoeker heeft de voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de behandeling van de zaak op de terechtzitting van 22 maart 2012 uitdrukkelijk gesteld dat hij de aanvankelijk bestreden beslissing zou vernietigen, doch heeft hij in het bestreden arrest het tegenovergestelde standpunt ingenomen. De verzoeker acht de formele motiveringsplicht geschonden omdat de mondelinge motivering in strijd met de schriftelijke motivering is. Hoewel de verwerende partij stelt dat de voorzitter op de terechtzitting slechts een verslag uitbrengt doch geen uitspraak kan doen, maken diens opmerkingen ontegensprekelijk deel uit van de motivering van het bestreden arrest. Het kan volgens de verzoeker niet de bedoeling van de wetgever zijn geweest dat het mondelinge verslag op de terechtzitting een formaliteit is waarin de rechter eender welk standpunt kan innemen.

Verder stelt de verzoeker dat het bestreden arrest op drie punten onvoldoende is gemotiveerd. In de eerste plaats motiveert de voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet waarom het bestreden arrest afwijkt van zijn eerder ingenomen mondeling standpunt. In de tweede plaats aanvaardt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat materiële vergissingen kunnen voorkomen bij het nemen en vergelijken van vingerafdrukken, doch motiveert hij niet waarom dergelijke vergissingen niet tot de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing kunnen leiden. In de derde plaats motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet waarom hij niet ingaat op de vraag van de verzoeker om de in Griekenland genomen vingerafdrukken over te leggen. In het bestreden arrest worden enkel de in België genomen vingerafdrukken vermeld. De verzoeker besluit dat die verwijzing niet volstaat omdat hij uitdrukkelijk naar de in Griekenland genomen vingerafdrukken had gevraagd.

Beoordeling

5.1. De verzoeker geeft in de uiteenzetting van het middel niet nader aan op welke wijze het recht van verdediging zou zijn geschonden. Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

5.2. Daargelaten de vraag of het vertolken van een bepaald standpunt door een rechter tijdens de behandeling van een zaak op een terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden gelijkgesteld met een arrest of een motivering daarvan, blijkt uit geen enkel stuk van het rechtsplegingsdossier dat de rechter in vreemdelingenzaken zich op de terechtzitting al over de gegrondheid van het beroep zou hebben uitgesproken. Het enige middel mist in die zin feitelijke grondslag.

5.3. Artikel 149 van de Grondwet stelt dat elk vonnis met redenen is omkleed en behelst de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

In het bestreden arrest wordt duidelijk aangegeven waarom de mogelijkheid van materiële vergissingen bij het nemen en vergelijken van vingerafdrukken niet tot een vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing kan leiden, met name omdat de verzoeker geen aanwijzingen van een materiële vergissing in zijn geval aanbrengt. Op die wijze is aan de vereisten van de jurisdictionele motiveringsplicht voldaan en het is daartoe van geen belang of de motivering inhoudelijk juist is of niet.

De verzoeker heeft in zijn verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevraagd “dat verweerder ter staving van zijn stelling alle vingerafdrukken in zijn bezit overmaakt”. Dit is geen specifieke vraag om de in Griekenland genomen vingerafdrukken over te leggen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dus volstaan met de in België genomen vingerafdrukken vermits dit “alle vingerafdrukken in (...) bezit” van de verwerende partij waren.

Het enige middel is ongegrond wat de voorgehouden schending van de jurisdictionele motiveringsplicht betreft.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending van het recht van verdediging op.

Hij voert in de memorie van wederantwoord aan dat het administratief dossier geen stuk bevat waaruit de in Griekenland genomen vingerafdrukken van de verzoeker zouden blijken. De verwerende partij maakt enkel een door de Belgische overheid opgesteld stuk over waaruit de vingerafdrukken van de verzoeker blijken. Een vergelijking van dit stuk met de Belgische vingerafdrukken toont niet aan dat de in Griekenland genomen vingerafdrukken van de verzoeker zijn. Krachtens het algemeen rechtsbeginsel “actori incumbit probatio” moet de verwerende partij bewijzen dat de in Griekenland en in België genomen vingerafdrukken met elkaar overeenstemmen indien zij zulks beweert.

Verder kan de verzoeker onmogelijk de Belgische met de Griekse vingerafdrukken vergelijken indien deze laatste niet worden voorgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eist dat de verzoeker een negatief bewijs levert, maar de verzoeker kan dit onmogelijk omdat de Griekse vingerafdrukken niet bestaan. Het document “Hit Eurodac” is slechts een eenzijdige verklaring van een overheidsinstantie die evenals de verwerende partij tot de federale overheid behoort en die dus geen bewijswaarde heeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het recht van verdediging geschonden door de bewijswaarde van dat document te aanvaarden zonder een bijgevoegde kopie van de desbetreffende in Griekenland genomen vingerafdrukken. Het relaas van de verzoeker is ongeloofwaardig bevonden omdat hij zich in Griekenland zou hebben bevonden en hij kan de geloofwaardigheid van zijn relaas enkel aantonen door te bewijzen dat hij niet in Griekenland is geweest. Dit negatieve bewijs is slechts mogelijk door aan te tonen dat de Griekse vingerafdrukken niet de zijne zijn, doch door die vingerafdrukken niet over te leggen wordt hem het negatieve bewijs onmogelijk gemaakt. De verzoeker acht het recht van verdediging geschonden doordat hem een onmogelijk te leveren bewijs wordt gevraagd.

Beoordeling

7.1. Evenals de commissaris-generaal in de aanvankelijk bestreden beslissing, steunt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in het bestreden arrest op het document “Hit Eurodac” van 7 september 2011 om aan te nemen dat de verzoeker zich op het ogenblik van de aangehaalde feiten niet in Jos (Nigeria) bevond. Volgens dit document stemmen de door Printrak op 7 september 2011 genomen vingerafdrukken van de verzoeker overeen met vingerafdrukken die op 9 december 2009 in Agathonisi (Griekenland) werden genomen.

7.2. De vraag of het document “Hit Eurodac” van 7 september 2011 voldoende bewijs vormt van verzoekers aanwezigheid in Griekenland op 9 december 2009, ook zonder dat de in Griekenland genomen vingerafdrukken zelf voorliggen, behoort tot de grond van de zaak en wordt derhalve door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter op soevereine wijze beoordeeld. De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de feiten te treden.

Uit de behandeling van het eerste middel blijkt reeds dat de verzoeker niet om de overlegging van de in Griekenland genomen vingerafdrukken heeft gevraagd. Een eventuele schending van het recht van verdediging door niet op die vraag in te gaan is derhalve niet aan de orde.

Het tweede middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

7.3. Anders dan de verzoeker voorhoudt, blijkt uit het bestreden arrest niet dat van de verzoeker een onmogelijk negatief bewijs wordt verwacht, met name het bewijs dat de in Griekenland genomen vingerafdrukken niet van hem zijn terwijl deze vingerafdrukken niet voorliggen.

Er wordt immers tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas besloten, niet enkel op grond van het document betreffende de in Griekenland genomen vingerafdrukken, maar ook omdat de verzoeker geen details van zijn reis of van de gebruikte documenten kan geven terwijl hij gezien zijn voorgehouden vliegreis in het bezit van een internationaal paspoort moet zijn geweest, wegens het ontbreken van een begin van bewijs betreffende de reisweg, wegens het niet voorleggen van een identiteitsdocument zonder aannemelijke verklaring daarvoor, omdat de verzoeker geen enkel bewijs van de dood van zijn ouders bij een kerkbrand levert, noch van de brand in de bewuste kerk op 17 januari 2010 of van de dood van andere personen bij die brand. De verzoeker hoefde niet te bewijzen dat hij op 9 december 2009 niet in Griekenland was, het volstond te bewijzen dat hij op dat ogenblik in Nigeria was. In het bestreden arrest wordt geen onmogelijk te leveren negatief bewijs gevraagd.

Het tweede middel is in die mate ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

8. De verzoeker werpt in een derde middel de schending van de zorgvuldigheidsplicht op. De bewijslast rust in principe op de asielaanvrager, doch de verzoeker kan geen tastbare bewijzen aanbrengen omdat hij totaal onverwacht Nigeria heeft moeten ontvluchten. De overheid moet daarom samen met de verzoeker alle pertinente feiten vaststellen, doch het verhoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duurde slechts één uur en 5 minuten, volgens de verzoeker te kort om alle pertinente gegevens en feiten vast te stellen. Er werd hem niet gevraagd naar een gedetailleerde beschrijving van sleutelementen zoals de naam van de priester, de locatie van de kerk en dergelijke. Het bestaan van vermeende Griekse vingerafdrukken leidde tot enige vooringenomenheid van de ondervrager en een eerder oppervlakkig verhoor. Bijgevolg schendt het commissariaat-generaal de zorgvuldigheidsplicht in het kader van het leveren van de bewijzen voor de erkenning als vluchteling. Ook in het bestreden arrest wordt vastgesteld dat de verzoeker geen bewijs voor zijn asielrelaas kan bijbrengen en dat arrest moet volgens de verzoeker dus worden vernietigd wegens miskenning van de zorgvuldigheidsplicht.

In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker toe dat het bestreden arrest moet worden vernietigd omdat het de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet heeft vastgesteld door zelf te stellen dat de verzoeker geen enkel bewijs van zijn asielrelaas kan voorleggen.

Beoordeling

9. In de mate dat de verzoeker zijn kritiek richt tegen het interview op het commissariaat-generaal, is het middel niet tegen het bestreden arrest gericht.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing met volle rechtsmacht behandeld. Daargelaten de vaststelling dat de verzoeker dus in de mogelijkheid was om ter gelegenheid van dat beroep alsnog “een gedetailleerde beschrijving van de sleutelementen” te geven, is de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

Het derde middel is niet-ontvankelijk.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoeker werpt in een vierde middel en in ondergeschikte de schending van het gezag van gewijsde op omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de terechtzitting van 22 maart 2012 reeds een mondelinge uitspraak heeft gedaan waarvan hij nadien in het bestreden arrest is afgeweken.

Beoordeling

11. Daargelaten de vraag of de vertolking van een bepaald standpunt door een rechter op de terechtzitting een rechterlijke beslissing vormt die met gezag van gewijsde is bekleed, is bij de behandeling van het eerste middel hierboven reeds vastgesteld dat uit geen enkel element van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de rechter in vreemdelingenzaken zich op de terechtzitting over de gegrondheid van het beroep zou hebben uitgesproken. Het vierde middel mist feitelijke grondslag.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

12. De verzoeker werpt als “bijkomende opmerkingen” op dat hij alles in het werk stelt om zich zo volledig mogelijk in België te integreren en er financieel onafhankelijk te worden, onder meer door het volgen van een cursus Nederlands en een inschrijving bij de VDAB. Hij was daarom blij met de mondelinge uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en ongelooflijk ontgoocheld door het bestreden arrest dat later volgde. Een nieuwe confrontatie met een negatieve beslissing zou contraproductief werken ten aanzien van de door de verzoeker reeds geleverde inspanningen.

Beoordeling

13. Vermits de verzoeker slechts enkele opmerkingen aanhaalt om een gunstige beslissing ten gronde te vragen, zonder enige bepaling of beginsel aan te geven die met het bestreden arrest zou zijn geschonden, vormen deze opmerkingen geen ontvankelijk middel.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien april tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen